

Dit zijn fragmenten uit een manuscript (novelle) met de werktitel oneffen. Het wordt waarschijnlijk nooit uitgegeven vanwege de vele veranderingen in kort tijdsbestek. Ik verwerk mijn poëzie en proza in de verhaallijn. En zie dat als een langdurig proces. Het speelt zich af in een grote tijdlijn, met diverse schakelingen. De basis is dat een aantal personen toevallig samenwonen in een groot herenhuis. Geen studenten maar mensen met een vaste baan. Decennia later volgt er een ontmoeting.

Aangeklede gevlochten wieg met stof, India-look in de lentezon. Latijnse klanken golven boven kolkende rivier met een lichtpaars wolkendek. Disharmonie van luchtlagen, gletsjers ontdooien, vanuit de hemisfeer cirkelen kerkuilen. Zandkorrels en zoutkristallen stuiven langs m'n wimpers. Ik ben op zoek naar de rustige prehistorische enclave Les Eyzie in de vallei van Vézère met de gelijknamige rivier. Nuchter alternatief, het langgerekte Almelo-Nordhornkanaal. Inmiddels dicht gegroeid waar de wieg zonder problemen kan aanmeren. Eindelijk kan ik de inhoud gadeslaan, geen Mozes te bekennen maar wel menselijke silhouetten. Lotgenoten ver van huis of gewoon uit Krommenie in de Middenbeemster. Meegevoerd met lavastromen vanuit Bratislava, de Donau aan de voet van de Kleine Karpaten. Amfibieën uit de rivieren, deeltkernen uit de kosmos. Zielen van menselijke hoedanigheden, ongrijpbare subjecten onderhevig aan permanente schommelingen.

Met mijn buurman Hans op de tweede verdieping heb ik in het begin sporadisch contact. Maar goed, je woont samen in het pand en het is makkelijk om te weten hoe de ander ongeveer leeft. Zonder al te nieuwsgierig te zijn. We hebben inmiddels een goede verstandhouding en weinig allergiezones. Hans heeft een grasparkiet als huisdier en een Vlaamse achtergrond. Een combinatie waar niks op af te dingen valt. Opgegroeid in de buurt van Gent, met een zwevende esthetische tongval. Hij is lid van de algemene bond van groengele grasparkieten.

In tegenstelling tot Hans gruwel ik van het deviante gedrag van de medemens. Jammer dat er zulke types zijn. Het is volkomen onduidelijk wat een schepper hier ooit mee heeft bedoeld. Van kinderen die uren krijsen op hoge toon met als basis dat vermaledijde springkussen. Van ouders, kinderen die wederzijds tegen elkaar schreeuwen, van dat gelal bij de veel te grote barbecue.

Van blikjes in berm en sloot, van plastics in boom en struik. Van uitpuilende afvalbakken in park en wijk, van een papierenzakdoekje in een groene wei.

Ik gruwel ook van massameetings, in rijen voor toiletten staan, overvolle stranden en geneuzel bij de kassa van de supermarkt. Van het felle licht van een tegenligger, van notoire dwarsliggers, van sigarettenpeuken op een plein.

Van bouwvakkers, stratenmakers, schilders enzovoort die met hun Gettoblaster de straat vervuilen met oorverdovend lawaai. Van mensen met een tuinhuisje en zelfs burens die de godganse dag met alles wagenwijd open de radio en TV en schetterend aan hebben staan. Van tractoren en landbouwmachines die tot in het holst van de nacht razen op de omliggende landerijen. Van bromfietsen en scooters zonder demper in de uitlaat, van motoren met hoge toerentallen, van kettingzagen en die afschuwelijke bladblazers. Om maar eens een paar uitingen te noemen. Deze mensen lijden aan een gebrek van omgevingsbewustzijn. Wat zou het zijn, opvoeding, cultuur, hardhorendheid? Waarschijnlijk worden ze ook nooit gecorrigeerd vanwege dit gedrag. Niemand voelt zich geroepen, uit angst voor represailles, of het hoort gewoon bij ons zijn.

Het is onduidelijk of onze hospita mevrouw Kranendonk afhankelijk is van de inkomsten van de huurders. Op de eerste verdieping is nog een ruimte vrij incl. badkamer en keukentje. Een relatief jonge vrouw van ruim in de twintig komt er wonen. José is verpleegkundige en werkzaam in het plaatselijke ziekenhuis bij de afdeling neurologie. Zij heeft een spontane uitstraling, primair reagerend en welbespraakt, maar meer vorm dan inhoud. Zij is vroeger eens van een paard gevallen en heeft daar een wankel evenwicht van overgehouden. De coördinatie tussen haar gewichtsorganen is zoek. Zij vertelde in ons tweede gesprek op de trap dat ze ooit een hoogbegaafd kind was. In groep drie maakte ze al leeswerkjes voor groep zeven. Ze verveelde zich dood als eenling in de klas van zogenoemde normale leerlingen. Ook haar grapjes werden nooit begrepen door andere klasgenoten.

Mijn grapjes begrijpen alleen maar laagbegaafden, reageer ik prompt. Als ik al hoogbegaafden tegenkom en daar enige humor op loslaat komt het hoogstens tot een grimas. Ze wenden zich ook fysiek af met een vloeiende beweging. Ik begeef me daarom ook al chronisch onder laagbegaafden en voel me daar thuis. Daarom ben ik ook regelmatig te vinden in het restaurant van de HEMA tijdens de aanbiedings-uurtjes. En gewoon bij Bakker Bart warme drank en gebak voor een aangenaam bedrag.

Onze hospita woont op de begane grond. Begin zestig, een erudiete en kranige dame. Wat ze precies doet en heeft gedaan is onduidelijk. Heeft ooit in de gemeenteraad gezeten, maar dat was een bijbaan. Ze krijgt zelden bezoek en is soms dagen van huis. Je verneemt haar ook nooit, het lijkt wel of ze door het huis sluipt. Ruikt wel regelmatig naar de alcohol, een type van een goed glas wijn. Zij woont al decennia in dit grote herenpand. Ze schijnt een dochter ergens ver in het buitenland te hebben.

